

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1135/2021
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из, чији је заједнички пуномоћник Милојко Лазић адвокат из ..., против туженог ЂЂ из ..., чији је пуномоћник Драгутин Илић адвокат из ..., ради службености, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3897/19 од 12.11.2020. године, у седници већа одржаној 23.09.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3897/19 од 12.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3897/19 од 12.11.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 545/17 од 18.02.2018. године, исправљеном решењима истог суда од 26.03.2019. године и 05.10.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца – противтужених и утврђено да тужени – противтужилац није стекао право службености за пролаз пешице, колима и пољопривредним машинама у ширини од 2,5 м, путним правцем укупне дужине од 293,25 м означеним у мерама и границама, што је тужени дужан признати и престати са коришћењем права службености проласка пешице, колима и пољопривредним машинама описаним путем. Ставом другим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужени – противтужилац има право службености пута за пролаз пешице, колима и пољопривредним машинама у ширини од 2,5 м путним правцем укупне дужине од 293,25 м, означеним у мерама и границама, што би тужиоци – противтужени били дужни признати и дозволити туженом – противтужиоцу несметан пролаз тим путем, као и да тужени – противтужилац своје право укњижи у катастру непокретности. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тражено да се туженом – противтужиоцу установи право службености означеног пута, што би тужиоци – противтужени били дужни признати и дозволити туженом – противтужиоцу несметан пролаз тим путем, као и да тужени – противтужилац своје право укњижи у катастру непокретности. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да солидарно тужиоцима – противтуженим на име трошкова спора исплати износ од 1.593.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3897/19 од 12.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Ваљеву П 545/17 од 18.02.2019. године, исправљена решењима истог суда П 545/17 од 26.03.2019. године и 05.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, што би оправдавало одлучивање ради уједначавања судске праксе. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа, чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање које се не може побијати посебном, па ни редовном ревизијом, у смислу члана 404. и 407. ЗПП.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.06.2016. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара. Противтужба је поднета 11.05.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 100.000,00 динара. Првостепена пресуда донета је 18.02.2019. године, док је другостепена пресуда донета 12.11.2020. године.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ни противтужбе, то ревизија није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић